

Czwartek, 24 kwietnia 2008 r.

8. zdecydowanie potępia przemoc polityczną i naruszanie praw człowieka po wyborach, wymierzone przeciwko zwolennikom partii opozycyjnych;
9. ubolewa nad faktem zatrzymania w ostatnich tygodniach kilkunastu zagranicznych dziennikarzy oraz wzywa do niezwłocznego zniesienia wszelkich ograniczeń wolności prasy i gromadzenia się oraz do zapewnienia nieograniczonego wstępu zagranicznych agencji informacyjnych na terytorium Zimbabwe; wzywa również do natychmiastowego uwolnienia 36 obywateli zatrzymanych podczas pokojowego protestu przeciwko opóźnionemu ogłoszeniu wyników;
10. wyraża uznanie dla robotników portowych z RPA, którzy odmówili rozładowania broni z chińskiego statku towarowego *An Yue Jiang*, przeznaczonej dla sił bezpieczeństwa Zimbabwe; wzywa państwa należące do SADC do odmowy rozładunku *An Yue Jiang* w jakimkolwiek ich porcie;
11. wzywa chiński rząd do zaprzestania eksportu broni do Zimbabwe oraz do zażądania natychmiastowego powrotu *An Yue Jiang* na chińskie wody;
12. wzywa Radę do zapewnienia surowego stosowania istniejących restrykcyjnych środków przez wszystkie państwa członkowskie;
13. wzywa Radę i Komisję do szybszego opracowania pakietu środków, w tym pilnej pomocy gospodarczej, który zostanie wprowadzony niezwłocznie po demokratycznych przemianach w Zimbabwe, a także do koordynacji tych środków z szerzej rozumianą wspólnotą międzynarodową;
14. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich, rządóm państw grupy G8, rządóm oraz parlamentóm Zimbabwe i RPA, Sekretarzowi Generalnemu Brytyjskiej Wspólnoty Narodów, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, Przewodniczącym Komisji i Rady Wykonawczej Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, Sekretarzowi Generalnemu oraz rządóm państw Wspólnoty Rozwoju Afryki Południowej.

Prawa kobiet w Iranie

P6_TA(2008)0185

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2008 r. w sprawie praw kobiet w Iranie

(2009/C 259 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając deklarację Rady z 25 lutego 2008 r. w sprawie wniosku legislacyjnego w sprawie prawa karnego w Iranie,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Iranu, zwłaszcza rezolucje dotyczące przestrzegania praw człowieka, w szczególności rezolucje przyjęte w dniach 25 października 2007 r. ⁽¹⁾ i 31 stycznia 2008 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie ⁽³⁾ Komisji Spraw Zagranicznych w sprawie rocznego sprawozdania UE z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2007 i polityki UE w tej dziedzinie,

---

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0488.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0031.

⁽³⁾ A6-0153/2008.

Czwartek, 24 kwietnia 2008 r.

- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ, a w szczególności rezolucję 62/168 z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu oraz rezolucję 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci,
  - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka ONZ, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej oraz Konwencję o prawach dziecka, których stroną jest Iran,
  - uwzględniając drugie posiedzenie międzyparlamentarne pomiędzy Parlamentem Europejskim i Medżlisem (irańskim zgromadzeniem konsultacyjnym) Irańskiej Republiki Islamskiej, które odbyło się w Teheranie w dniach od 7 do 9 grudnia 2007 r. i sprawozdanie w tej sprawie,
  - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że od rozpoczęcia kampanii pod hasłem „milion podpisów” na rzecz równości kobiet i mężczyzn w Iranie w dniu 27 sierpnia 2006 r. ponad 70 działaczy zostało aresztowanych lub padło ofiarą innych prześladowań z powodu podejmowania przez nich pokojowych wysiłków na rzecz przeforsowania zmiany ustawodawstwa; mając na uwadze, że strona internetowa kampanii była wielokrotnie blokowana przez władze,
- B. mając na uwadze, że działacze na rzecz praw kobiet w Iranie poddawani są coraz większym represjom, że ponad stu z nich aresztowano, przesłuchiowano lub skazano w ostatnich dwóch latach, a irański rząd pobrał ponad 1 milion EUR kaucji; mając na uwadze, że zlikwidowano gazety, czasopisma i rozgłośnie promujące prawa kobiet, w tym najbardziej znany magazyn broniący praw kobiet „Zanan”, który istniał przez ponad 17 lat i został zamknięty w dniu 28 stycznia 2008 r.,
- C. mając na uwadze, że w dniu 8 kwietnia 2008 r. został aresztowany wybitny uczestnik kampanii, działacz na rzecz praw kobiet i ochrony środowiska, Khadijeh Moghaddam i że zwolniono go dopiero niedawno po wniesieniu wysokiej kaucji w wysokości 1 biliona riali (około 50 000 EUR),
- D. mając na uwadze, że ogólna sytuacja w zakresie praw człowieka w Iranie od 2005 r. nieustannie się pogarsza i mając na uwadze, że w 2007 r. liczba samych egzekucji niemalże się podwoiła, w wyniku czego Iran stał się krajem o największej liczbie egzekucji na jednego mieszkańca po Arabii Saudyjskiej oraz że Iran i Arabia Saudyjska wraz z Jemenem są jedynymi trzema krajami, w których dokonuje się egzekucji za przestępstwa popełnione przez osoby poniżej 18 roku życia,
- E. mając na uwadze, że co najmniej dziesięciu kobietom — Iranie, Khayrieh, Kobra N., Fatemeh, Ashrafie Kalthori, Shamameh Ghorbani, Leyli Ghomi, Hajarze oraz siostrą Zohreh i Azarze Kabiriniat, a także dwóm mężczyznom Abdollahowi Farivariemu i niewymienionemu z nazwiska obywatelowi afgańskiemu — grozi nadal niebezpieczeństwo ukamienowania,
- F. mając na uwadze, że Mokarrameh Ebrahimi została skazana na karę śmierci przez ukamienowanie wraz ze swoim partnerem i ojcem jej dzieci z powodu utrzymywania związku pozamałżeńskiego — czynu, który nie stanowi przestępstwa według międzynarodowych norm prawnych; mając na uwadze, że Mokarrameh Ebrahimi została ułaskawiona przez Najwyższego Przywódcę ajatollaha Ali Chamene'ia po 11 latach więzienia i zwolniona w dniu 17 marca 2008 r. wraz ze swoim młodszym pięcioletnim synem, lecz niestety dopiero po tym, jak jej partner Ja'Far Kiani został ukamienowany w lipcu 2007 r.,
- G. mając na uwadze ważny krok, jakim jest niedawne unieważnienie przez prezesa Sądu Najwyższego, Ajatollaha Seyyeda Mahmouda Hashemi Shahroudiego wyroku skazującego za morderstwo wydanego na Shahłę Jahed, „tymczasową żonę”, po tym jak znaleziono braki proceduralne w pierwotnym dochodzeniu, w wyniku którego została ona uznana za winną morderstwa „stałej żony” swojego „tymczasowego męża”,
- H. mając na uwadze, że w ostatnich latach nastąpiły pewne korzystne zmiany w zakresie praw kobiet, w szczególności zwiększyła się dolna granica wieku zawierania małżeństw dla dziewcząt z 9 do 13 lat, rozwiedzione matki mogą zachować prawo do opieki nad synami do 7 roku życia (poprzednio miały taką możliwość jedynie do ukończenia przez ich synów drugiego roku życia), kobiety mogą być doradcami prawnymi, wniesić sprawę o rozwód i odmówić wyrażenia zgody na wzięcie przez swego męża drugiej żony,

Czwartek, 24 kwietnia 2008 r.

- I. mając na uwadze, że ostatnio w irańskim Madżlisie przedstawiono jednak projekt ustawy w sprawie ochrony rodziny, który ma na celu dalsze usankcjonowanie poligamii, tymczasowych małżeństw, jednostronnego prawa mężczyzn do arbitralnego rozwodu i uzyskania opieki nad dzieckiem,
- J. mając na uwadze, iż Iran wciąż nie jest stroną Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet,
  1. z zadowoleniem przyjmuje fakt uwolnienia Khadijeh Moghaddamy i Mokarrameh Ebrahimi oraz zauważa rolę irańskiego Najwyższego Przywódcy oraz prezesa Sądu Najwyższego w tych sprawach; wzywa do uwolnienia Shahli Jahed;
  2. zdecydowanie potępia represje wobec organizacji społeczeństwa obywatelskiego w Iranie, w tym wobec obrońców praw kobiet, do których należą uczestnicy kampanii; wzywa władze irańskie, by zaprzestały nękania, zastraszania i prześladowania ludzi, którzy w pokojowy sposób korzystają ze swoich praw do wolności wypowiedzi, zgromadzeń i stowarzyszeń oraz by bezwarunkowo zwolniły wszystkich więźniów sumienia; przypomina swoje rezolucje w tej sprawie z 25 października 2007 r. i 31 stycznia 2008 r.;
  3. uznaje aktywną i ważną rolę, jaką odgrywają kobiety w irańskim społeczeństwie mimo utrzymujących się dużych nierówności prawnych, co może być źródłem inspiracji i nadziei dla kobiet w innych krajach tego regionu;
  4. wzywa irański parlament i rząd, by zmieniły dyskryminujące ustawodawstwo irańskie, które między innymi wyklucza możliwość sprawowania przez kobiety większości wyższych stanowisk w państwie i stanowisk sędziowskich, odmawia im równych z mężczyznami praw w zakresie małżeństwa, rozwodu, opieki nad dzieckiem i spadku oraz ustanawia, że zeznania kobiet przed sądem są tylko w połowie tyle warte co w zeznania mężczyzn; uważa, że w pewnych okolicznościach nierówność ta może przyczyniać się do popełniania przez kobiety aktów przemocy;
  5. ponownie zdecydowanie potępia karę śmierci w ogóle, wzywa do natychmiastowego wprowadzenia moratorium na egzekucje w Iranie i jest zbulwersowany faktem, że w Iranie wykonuje się najwięcej na świecie egzekucji na nieletnich przestępcach oraz że nadal nie wprowadzono w pełni moratorium na wykonywanie kary ukamienowania;
  6. zwraca uwagę na wytyczne wydane ostatnio przez prezesa Sądu Najwyższego Sharoudiego w sprawie zakazu publicznych egzekucji bez wcześniejszej zgody i w sprawie aresztu tymczasowego przez długi okres bez przedstawienia zarzutów;
  7. wzywa posłów do nowo wybranego Medżlisu o szybkie przystąpienie do czekającej reformy irańskiego kodeksu karnego, która ma na celu w szczególności zniesienie kary ukamienowania i egzekucji nieletnich przestępców, dążenie do wprowadzenia moratorium na karę śmierci, dostosowanie irańskiego ustawodawstwa do międzynarodowych zobowiązań w zakresie praw człowieka oraz ratyfikację Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet;
  8. wzywa Radę i Komisję, aby nadal starannie monitorowały sytuację w zakresie praw człowieka w Iranie, poruszały z władzami konkretne przypadki naruszania praw człowieka w Iranie i aby w pierwszej połowie 2008 r. przedłożyły Parlamentowi kompleksowe sprawozdanie w tej sprawie, zawierające propozycje projektów, które mogłyby zostać sfinansowane w ramach instrumentu UE na rzecz promocji demokracji i praw człowieka na świecie ⁽¹⁾;
  9. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wysokiemu przedstawicielowi ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, Radzie Praw Człowieka ONZ, prezesowi Sądu Najwyższego Iranu oraz rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Iranu.

(¹) Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 1.